

TAJEMSTVÍ

RUDÉHO KAMENE

TAJEMSTVÍ
RUDÉHO
KAMENE

GRACE HATCHET

KAPITOLA 1

Oblast Na Rannaibh, poloostrov v království Galwyddel,
r. 516n.l.

Útěk

Už nezbývalo moc času. Gillian přesto strnule seděla na židli před krásně vyřezávaným zrcadlem v komnatách své matky. Zírala na svůj odraz, jako by na ni hleděla cizí tvář. Vlasy barvy zapadajícího slunce, ne pouze rudé, ale i hnědé, světloune zlaté, i skoro červené pramínky spadaly v dlouhých vlnách téměř k pasu a rámovaly bledou tvář, z níž na ni zíraly nevěřící šedozelené oči. Dívala se na sebe a přemýšlela, jak je možné, že se tohle děje, jak je možné, že se celý svět dokázal tak změnit během pouhých pár měsíců. Skoro čekala, že matka vejde dveřmi, ikdyž dobře věděla, že to není možné.

Zamyšleně zvedla ruku a prstem objela své lícní kosti a bradu, tolik připomínající ostře řezanou tvář jejího otce, přestože jemnější.

Když Bearach Lamfhada – Dlouhoruký, nechal si tak říkat zřejmě pro jeho zdatnost v boji s kopím, před osmi měsíci obsadil hrad a zavraždil jejího otce, bylo to strašné. Ale měla alespoň svou matku a naději, že všechno bude dobré. Teď je i poslední naděje pryč. Buď zůstane a bude manželkou tomu muži, což v překladu znamená míň než služka, a to jen do doby, než Bearach zjistí, jak získat a ovládnout Rudý kámen, nebo...

S úsměškem si pomyslela, že Bearach by asi nepohrdl potomkem z její krve k upevnění svého postavení, ale to je asi vše. Pokud si myslí, že nechápe dění kolem sebe, když je jí jen šestnáct let, a nechá se nalákat po tom všem, co se stalo, na omluvné lži a hezké šaty, tak je úplný blázen.

On se teď vesele opíjí s kumpány v hodovní síni. Brzy odpadnou a to bude její chvíle.

Rozhlédla se po místnosti. Všechny drahé věci, co tu matka mívala, zmizely a místnost působila až stroze, přesto to bylo poslední místo, kde cítila její blízkost. Sklopila oči zpět k zásuvkám stolku pod zrcadlem, prsty přejela po jejich zdobném okraji a každou trochu pootevřela. Ozvalo se tiché, skoro nepostřehnutelné klapnutí a na boku stolku se otevřela tajná schránka.

Vzala do dlaně předmět zabalený v koženém sáčku. I přes ten obal cítila, jak od prstů dál do paží postupuje slabé mravenčení. Čekala to. Matka jí říkala, že je to dar, který si předávají ženy jejího rodu. Také věděla, že to není vše.

Násilím se přinutí dále neotálet. Zavřela zásuvky, vykasala prosté šaty, které už měla na sobě oblečené, a pruhem hadru připevnila balíček k pasu. Opět urovnala skládaný oděv, upravila kožený pás, jímž byl uchycen v pase, i jedinou bronzovou sponu na rameni, zapletla své dlouhé vlasy do copu a zakryla je pruhem hadru ze stejné látky, jako byly šaty.

Znovu pohlédla do zrcadla. Viděla, jak se otevírají dveře za jejími zády. Kdyby to tak mohla být její matka...

„Má paní, je čas jít.“

Služka, která vešla do místnosti, byla již starší, přesto stále hbitá, a rysy prozrazovaly dřívější krásu. Jelikož byla Gillian od malička chůvou i společnicí, často i učitelkou, byla v této nejisté

době jedinou osobou, které Gillian důvěřovala a s jejíž pomocí se rozhodla opustit hrad a začít žít někde jinde.

Neměla velké nároky. Přestože vyrůstala jako hýčkané dítě, věděla, jak se žije v osadách kolem, jakou cenu má teplé a suché přístřeší i laskavé ruce rodičů.

To prázdno, co se jí usadilo v hrudi jako sousto, jež uvízne a nejde jej spolknout a hrozí, že vás zadusí, naštěstí neovládlo rozum a nedonutilo se ji vzdát.

Někde si najde své místo a to místo na ní někde čeká. Skoro to cítí. Začne znovu. Kvůli sobě, kvůli rodičům bude žít a bude se jí dařit a jednou... Jednou, až bude dost silná, se vrátí.

„Už jsem připravená, dělej, jak jsme se domluvily.“

Gillian se obrátila na služebnou, zvedla vědro s vodou, které jí Mary podávala a sklopila hlavu v hrané pokoře.

Na chodbě se již ozývaly kroky nového pána hradu, jak se pokouší vrávoravě dostat do své komnaty. Přestože doufaly, že se mu vyhnou, neměly štěstí.

Pootevřené dveře se rozrazily a Bearach se ztěžka opřel o zeď. Byl to zemitý člověk hrubého ražení, připomínající divokého kance. Jeho malá očka, rudě podbarvená od přílišného pití, se rozhlížela místností.

„Kde je to naše sladké ptáčátko? Chtěl jsem své nevěstě popřát sladké sny!“ svůj projev doplnil zafuněním nešťastného ženicha.

„Je v kapli, stále se modlí za duši své matky a za váš společný šťastný život,“ odpověděla Mary mírně a postavila se před Gillian, ve snaze odvést od ní pánovu pozornost.

„Sakra, no co.“ Bearach se na okamžik zachmuřil.

„To je vlastně dobře. A kohopak to máš za zády stará? Třeba by mě v mé samotě mohla utěšit ta malá.“

Snažil se zaostřit na Gillian, ale Mary spustila zlobně: „Ta líná holka, pane, neplní svou práci, pořád se vymlouvá.“ Obrátila se ke Gillian: „Vypadni, ty netáhlo, ty si pracovat tady nezasloužíš!“

Na důraz svých slov ji přetáhla mokrým hadrem, který ještě měla v ruce, přes záda, načež se Gillian přihrbila a upustila vědro, až voda vyšpláchla na pánovy boty.

„No, tak to vidíš, pane, je úplně k ničemu!“

S dalším důrazným plácnutím hadru vyhnala Gillian z komnaty, která držíc se za obličej, aby to vypadalo, že pláče, seběhla po dřevěných schodech dolů do kuchyně.

„Odpusť, můj pane, hned to napravím.“

Mary poklekla u jeho nohou a oním hadrem mu boty otřela. Narovnal se a s úsměvem se poklonila. Bearach Dlouhoruký skoro nechápal, co se děje. Odlepil se od zdi, něco zamumlal a vydal se vrávoravě do své komnaty.

Služebná si oddechla, ale ještě chvíli zůstala ujistit se, že si to pán nerozmyslel. Na chodbě už bylo jen ticho.

Vzala sukně do rukou a utíkala za svou chráněnkou do kuchyně, kde jí již předem připravila sbalenou trochu jídla a náhradní šaty. Sotva vešla do kuchyně, Gillian spustila.

„Pojď se mnou Mary, tady tě nic dobrého nečeká. Navíc, co když na naši lest přijdou? Ani nechci pomyslet, co by se s tebou mohlo stát!“ s úpěnlivým pohledem prosila Gillian služebnou.

„Přijdu za tebou, má paní, jen co se to tady uklidní, a informace se ti budou také hodit. Neměj obavy, pán neřeší služebnictvo, dokud všechno v domácnosti funguje. Navíc jsem jediná, kdo dokáže zajistit, aby si toho, že jsi pryč, všiml až co možná nejpozději a ty jsi tak získala co největší náskok. Také musíš jít pěšky, což je sice čas navíc, ale nemůžeme riskovat, že by nás podkoní zradil.“

„Máš pravdu, jen...“

„Dámy?“

Do kuchyně vstoupil, nějaký muž. Obě byly tak zabrány do hovoru, že si jeho příchodu vůbec nevšimly. Zastavil se u dveří.

V šeru z něj byla vidět vlastně pouhá silueta. Zřejmě jeden z hostů pozvaných na svatbu.

Muž se díval z jedné ženy na druhou a jeho pohled se zastavil u Gillian.

„Měl jsem za to, že už jsem jediný vzhůru. Dokonce otevření dveří vyžadovalo zároveň odsunutí spícího těla psa. Kdyby byl o trochu větší, zřejmě byste tu zůstaly zavřené, dokud by se to zvíře nezbudilo,“ řekl vláčně s trochu pobaveným tónem.

Obě na něj zíraly jako na strašidlo. První se vzpamatovala Mary.

„Mohu nějak posloužit, pane?“

„Hledal jsem jen ještě nějaké svíce.“

„Jistě, samozřejmě, hned je přinesu.“

Mary ve spěchu odběhla do spíže hned vedle, aby se rychle zbavila nezvaného návštěvníka, který rozhodně opilý nebyl a mohl znamenat potíže.

Gillian si mezitím prohlížela prsty svých rukou složených v klíně, aby nemusela znovu na nočního návštěvníka pohlédnout. Kolik toho slyšel? Srdce jí bušilo tak silně, že jí úplně hučelo v uších a měla strach, že on to musí slyšet.

Muž však nedával najevo chuť změnit stanoviště a díkybohu ani se víc vyptávat.

Mary přiběhla vzápětí a dvě dlouhé lojové svíce podala návštěvníkovi.

„Dobrou noc pane, kdybys ještě něco potřeboval, najdeš mne zde,“ ještě popřála Mary, aby to vypadalo, že je to běžná situace.

Muž jen pokývl hlavou, věnoval jim poslední zkoumavý pohled a odešel.

„Paní, teda já se lekla,“ Mary se unaveně posadila, „už jsem si myslela, že je to pán, že nás odhalil. Podívej, jak se mi třesou ruce!“

„Žádná paní, Mary, od teď jen Lily. Podívej se na mě,“ přikázala Gillian. „Děkuji ti za všechno. Moc tě prosím buď opatrná a dá-li Bůh, za pár dní se sejdem v té zborčené chýši na kraji močálu, co otec chtěl dát už loni zbourat úplně. Počkám tam na tebe. Kdybys nemohla přijít, půjdu stejně dál, ale nechám ti tam zprávu, kde mne najdeš.“

Chytla upracované ruce své služebné a bylo to poprvé po matčině smrti, co měla pocit, že něco cítí. Stiskla je a pak už odcházela. Ani se neohlídla, aby neviděla, jak Mary mačká zástěru a stírá s ní své tiché slzy.

Noc jí přála. Měsíc byl téměř celý skryt za mraky jako za šedým závojem a les se hemžil stíny, takže jeden navíc by nikoho nepřekvapil.

Ne že by měl někdo chuť dobrovolně se potloukat v noci lesem poblíž hradu. Sloužil totiž částečně i jako pastvina pro kance a těžko říci, kdo byl hrozivější a nebezpečnější, zda kanci, či jejich „pasáci“. Byli to muži toho nejhrubšího ražení.

Gillian to bylo úplně jedno. Okolí téměř nevnímala. Soustředila se jen na pěšinu jdoucí mezi stromy. Bylo chladno, pomalu se ohlašovala zima. Přitáhla si plášť blíž k tělu a přidala do kroku.

Hlavou jí znovu začaly vířit myšlenky na rodiče, jak otec bránil hrad do posledního dechu, ten výsměšný pohled, se kterým jí Bearach sdělil, že otec je mrtev a teď záleží jen na její matce, zda bude rozumná – že budou jedna velká šťastná rodina. Matka totiž

tou dobou dlela u své sestry na východě, které pomáhala s příchodem nového dítěte na svět. Jinak by určitě Bearach nezaútočil. Na to se všichni příliš báli paní Rudého kamene.

Tak říkali lidé její matce a předtím její babičce, a tak to bylo hluboko do minulosti. Jednou, až přijde čas, bude se tak možná říkat i jí. Nikdo z těch lidí sice Rudý kámen neviděl, ale říkalo se, že má moc zařídít, aby to, co si člověk přeje a po čem touží, se skutečně stalo.

Celému kraji Na Rannaibh, jež bylo součástí Galwyddel, se vždy dobře dařilo. Přestože bylo menší a trochu odstrčené od všech obchodních stezek, bylo soběstačné. Co vypěstovali a vyrobili, stačilo jejich potřebám. Bylo to už velmi dávno, co se někdo pokusil vyplnit a uzurpovat tento kraj. Nemoci, které kolikrát před začátkem jara a v sychravých podzimech tolik sužovaly okolní území, se tomuto kraji vyhýbaly. Zda za to mohl kámen, či izolovanost, po tom nikdo nepátral. Jelikož hradní paní byla dobrá žena, mající soucit s trpícími a dohlížející osobně na životy svých poddaných, věřili všichni, že je to díky moci Rudého kamene.

Tak Bearach Lamfhada počkal, až bude hradní paní na míle daleko.

Když se vrátila, snažil se Bearach na její matku na jedné straně zapůsobit a učinit ji svou chotí, přičemž na straně druhé jí vyhrožoval ublížením její dceři, nebude-li mu po vůli. Doufal, že když budou manželé, vydá mu Rudý kámen i s jeho tajemstvím. Matka mu odolávala až do toho večera.

Gillian šla už téměř celou noc. Zrovna, když vyšla z lesa a otevřel se jí pohled do zvlněné kopcovité krajiny, měsíc vykoukl z mraků a osvětlil celý obzor.

Unavená se posadila na hromadu kamenů a opřela se o kmen borovice, aby na chvíli ulevila nohám nezvyklým tak dlouhé chůze. Chvíli prohlížela měsíční krajinu, ale myšlenky neodbytně přinášely zpět události toho večera...

„Bud' rozumná, Eileen, jsem ta nejlepší volba!“ na podporu svých slov bouchl Bearach Dlouhoruký pěstí do masivního dubového stolu.

„Potřebuješ silného ochránce, a to já jsem. Navíc jsem velkorysý. Nechám Gillian spokojeně žít v jejích komnatách a v létě jí najdeme vhodného ženicha.“

„Jak bych mohla přijmout muže, co mi zabil manžela?“ Eileen se snažila zůstat klidná kvůli dceři stojící v síni poblíž krbu.

„Dle mého názoru ti nic jiného nezbyvá, drahá.“

Bearach vstal, obešel stůl a podal ruku Eileen. Ta se vyčerpaně zvedla a nechala se dovést ke krbu, kde bylo trochu tepleji.

„Vidíš, takto bychom mohli trávit společné večery, byl bych oddaný manžel a myslím, i vhodný otec pro další děti, které přijdou. Teprve nedávno jsi překročila třicítku a dosud jsi velmi krásná.“

Vemlouvavě se více přiblížil k Eileen, položil jí ruku kolem pasu a trochu ji přitáhl blíž ke svému tělu v pokusu ji políbit. Vůbec si nevšiml, jak zatíná ruce v dlouhých rukávech svého světlice zeleného roucha v pěst. Její dcera byla mnohem pozornější.

„Jsi zrůda! Jak se tu můžeš takhle naparovat! Moje matka nikdy nebude tvojí ženou!“ Gillian už to nevydržela a rychlým pohybem překonala tu nevelkou vzdálenost, co ji od matky dělila, v naivním pokusu mu matku vytrhnout.

Bearachji chytil za dlouhé vlasy, co tak ráda nosila rozpuštěné, a smýkl jí jedním pohybem na podlahu. Rozplakala se bolestí i

bezmocí, když se mu matka vytrhla a snažila se ji obejmout a pomoci se postavit.

„Ty spratku, budu tě muset naučit způsobům!“

Rozzuřený Bearach vzal karabáč, co s ním trestal psy, a rozmáchl se k bití. Zoufalá Eileen se ho snažila zastavit, ale on mlátil Gillian hlava nehlava. Eileen v panice upoutat jeho pozornost, aby přestal bít její dceru, koplá vší silou toho podsaditého muže do holeně.

„Tak ty takhle! Já ti dávám k nohám své jméno, život pro tebe i tuhle mrchu a co vy? Já vás naučím poslouchat svého pána!“ Vztekle do paní Eileen strčil, až padla na hranu krbu, ale toho si už nevšímal.

Obrátil se zpět ke Gillian.

„Nejdřív dostane tvoje dcera, co si zaslouží, pak se budu věnovat tobě, drahá!“

Gillian ležíc zničená a umdlévající pod padajícími ranami jen koutkem oka viděla, jak se pod matčinou hlavou na kamenné dlažbě vystlané rákosovou rohoží objevuje kaluž krve...

Další události už měla poněkud zamlžené. Ležela v posteli, Mary ji chodila ošetřovat a ustavičně plakala nad smrtí hradní paní.

Ani pořádně nevěděla, kolik dní tak ležela. Všichni si mysleli, že pozbyla soudnosti. Protože s nikým nemluvila, jedla jen, co musela a o nic se nestarala, ale ani neplakala, mělo se za to, že je prostě blázen.

Bearach Dlouhoruký musel vymyslet co dál. Eileen byla mrtvá, aniž mu řekla cokoli o Rudém kameni a u sebe ho očividně neměla. Její dcera byla náhle mrzák, ale aspoň nemluvila. Tak ji nechal zavřít v pokoji a služebná, co ji ošetřovala, měla zakázáno mluvit o ranách a podlitinách na jejím těle.

Dal rozhlásit, že paní Eileen nešťastnou náhodou upadla a už jí nebylo pomoci. Její dcera je zničená žalem z její smrti stejně jako on.

Po čase, když se Gillian rány zahojily, začala přemýšlet, jak se Bearacha zbavit. Pochopila, že nejdřív musí získat sílu a zároveň ukolébat jeho ostražitost.

Začala mluvit a chovat se, jakoby si události toho posledního večera nepamatovala, a pokud to bylo možné, mile reagovala na Bearachovy pozornosti v podobě drobných dárků, neboť Bearach si usmyslel, že když nemůže mít matku, dcera bude vlastně lepší. Tu si vychová podle svého a snáze mu prozradí tajemství Rudého kamene. Navíc bude před lidmi vypadat jako dobroděj, když se uvolí pojmout za manželku toho sirotka, který ani pořádně jako žena nevypadá. Spíš jako hloupé vyzábělé hříbě bez měkkých vábivých oblin, jež se mu na ženách tak líbily.

Tak přešlo léto ve zdánlivém poklidu. Poddaní se s novým pánem smířili, co jim zbývalo jiného. Mohlo to být horší. Bearach Dlouhoruký jim nechal to nejnnutnější k dalšímu živobytí. Odvody na hrad byly obrovské, ale ze zbytku se dalo žít.

Gillian bývala často sama, tak měla spoustu času přemýšlet.

Kdyby tak mohla použít Rudý kámen, hned by to udělala. Ale matka jí nestihla říct, jak využít jeho moc. Měla jen pár neurčitých vodítek.

Pochopila, že se musí spolehnout jen na sebe. Sebekriticky zhodnotila, že teď se Bearachovi postavit nedokáže. Musí získat čas, zkušenosti, přátele, a jak doufala, i moc Rudého kamene.

Začne tím prvním. Získat čas.

Tedy musí naplánovat útek. Jen nepoznána někde mezi prostým lidem se dokáže ztratit na tak dlouho, než přijde na to, jak

získat to ostatní. Když se odhodlala a promyslela plán útěku, byl už jen krůček získat pro něj pomoc služebné Mary.

Začátkem podzimu se Bearach Dlouhoruký rozhodl, že doba pro truchlení pro matku již minula a stanovil datum svatby.

Gillian měla v úmyslu utéci až na jaře, ale tímto krokem jí nedal na výběr. Bude muset první zimu zvládnout sama.

Gillian přestala vzpomínat a otevřela oči. Na obzoru přibývalo světla, tmavě modrá začínala světlat a protkávaly ji zářivé nitky zlata. Začínalo svítat.

Nad lesem byly ještě vidět hvězdy. Z mokřin rozprostírajících se za pastvinami před ní se začal objevovat vlahý mlžný opar. Jako měkké bílé ruce s dlouhými prsty kynoucími v němém pobídnutí a pozvání...

Tolik jí rodiče chyběli. Už nikdy je neobejme, nikdy neuslyší, jak ji otec kárá, že se nesmí sama toulat po lese, už nikdy neuslyší jejich smích, když si jeden druhého dobírají, nikdy už jí matka nerozčeše vlasy a nepolíbí ji před spaním...

Objala rukama vrásčitý kmen stromu, o který se předtím opírala a cítila, jak teplo proudí z kůry stromu, jako by ji objímal a hřál její srdce. Větve v koruně zašustily a znělo to jako tichá píseň kolébající dítě.

Nepřemýšlela o tom, ten pocit ji přemohl a dala se do usedavého pláče. Poprvé od matčiny smrti plakala pro ni, pro všechno, co mělo být a nikdy nebude, a bolest předtím tak řezavou a hrozící ji zadusit ty slzy zmírnily a otupily. Strom ji objímal, dokud je neprolila všechny.

Stejně, jako se noc vzdala své vlády, uzavřela Gillian starý život, otřela si poslední zbytky zasychajících slz a upřela své oči

k obzoru. Světla přibývalo. Hvězdy zmizely i mlžný opar pomalu slábl.

Myslela na dni, co přijdou a přála si, aby byly úsvitem jejího dalšího života. Vstala a nastavila jim vděčně svou tvář. Úplně cítila, jak se teplo, co jí dala předtím borovice, s prvními paprsky vycházejícího slunce a s tím, jak k nim upíná svou duši a naději, mění téměř v horko. Začala mít pocit, že by sama mohla svítit a hřát. Bylo to ohromné. Najednou se cítila tak veliká, jako by ani neměla tělo, skoro by mohla vše kolem obsáhnout a obejmout, jen pomyslením dohlédnout k pobřežním skalám.

Co bylo nejúžasnější, cítila, že ona sama je součástí toho všeho. Už nebyla sama. Cítila minulost, přítomnost i tušila budoucnost. Dokonce nějakým podivným způsobem cítila i vše, co a koho oplakala, někde poblíž. Bylo to dobré. Možná to byl jen okamžik, nebo dlouhá doba, nevěděla. Zhluboka vydechla.

Svět opět nabýval svou normální podobu i její pocity se uklidnily.

Byla připravená pokračovat. Smutek nezmizel úplně, ale přijala jej jako svou součást a rány se jí začaly zacelovat.

Podívala se směrem k mokřinám. Slunce se již vyhouplo nad obzor celé. Vlastně v kraji, kde povětšinou vládne jen déšť, mlha či v zimě sníh, to byl malý zázrak. Nadechla se.

„Jde se.“

KAPITOLA 2

Útočiště

Původně Gillian myslela, že chýše bude její skrýší pouze na pár dní, ale Bearach ji hledal velmi vytrvale po všech okolních osadách. Měla strach, že kdyby ji někdo jen zahlédl, způsobila by vesničanům buď velké problémy, nebo by ji Bearach dostal. Do bažin se nikdo nevydal. Byl to nehostinný kraj a tolik lidí v nich už zmizelo, že kdyby ji jako malou otec s sebou nebral na kontroly panství, ani ona sama by si sem netroufla.

Otec znal mokřiny. Věděl, kudy vedou bezpečné stezky a vše jí ukázal, aby byla dobře připravena na dobu, kdy ona s mužem, kterého jí pomohou vybrat, bude spravovat tento kraj.

Během zimních měsíců za pomoci Mary, jež za ní aspoň jednou do měsíce přišla, sešlou chatku z hrubých fošen oblepenou jílem a mechem vyspravila tak, že do ní už téměř netáhlo, a přesto zvenčí vypadala stejně opuštěně a zhrouteně, jako když ji viděla poprvé.

Houští všude kolem, spolu s řídce rostoucími stromky a hustým lesem kolem mokřin jí poskytovaly úkryt, když se vydávala hledat zásoby a dříví na oheň. Kladla pasti na drobnou zvěř a díky Mary měla i chléb a mouku.

Nestěžovala si. V duchu se ušklíbla. Nebyla to tak úplně pravda – nestěžovala si alespoň nahlas. Přesto moci se ponořit do kádě plné horké vody...

Věděla však, že stěžování by jí bylo k ničemu. Musí být trpělivá.

Ze začátku to bylo opravdu těžké žití, jenže postupem času si nejen začala zvykat na všední rutinu, ale v té systematické práci nacházela klid a ztracenou rovnováhu.

Na jaře se vydávala už i dál do luk, sbírat a sušit byliny, jak ji to matka učila. I kolem své chýše si udělala malý záhonek zeleniny. Mary jí propašovala dvě dýky a kůži na tětivu luku z tisu, tak mohla lovit i větší zvěř. Další zimy se už nebála.

Ze zpráv z hradu věděla o ukončení Bearachových soustavných výprav za účelem nalézt ji nebo alespoň její tělo. Protože ji nikdo ani nespatriil, mělo se všeobecně za to, že minulou zimu nepřežila a zhylnula někde v lesích zásluhou mrazu, hladu, či zvěře.

Její skromné žití jí docela vyhovovalo a byla hrdá na to, jak dokázala přežít. Nicméně nezapomínala, že to není vše, co od života chce. Jen ještě nepřišel ten správný čas se vydat dál.

Nově nabyté sebevědomí a víra ve své schopnosti byly zatím velice čerstvé.

Zima byla opět na spadnutí, tak připravovala zásoby. Vše nasvědčovalo tomu, že letos bude opravdu krutá. Naučila se číst ve zvycích lesní zvěře i znameníh na obloze. Připravila i hojnost léčivých čajů a mastí pro všechny případy. Připomínaly jí matku, v duchu s ní rozmlouvala při krácení si opuštěných dní za stoupajících vrstev sněhu.

Sněhu přibývalo a Mary již nedokázala za svou paní dojít. Bílá samota a ticho krajiny bylo pro Gillian při jejích cestách do okolí jako návštěva kaple. Byla odvážnější a vydávala se stále dál od mokřin. Chyběli jí lidé.

Jednou vyšla až na okraj louky nad první osadou za mokřinami a pozorovala denní shon jejích obyvatel. Zvuky nesoucí se

odtamtud po větru se jí zdály být rajskou hudbou a od té doby na to místo začala chodit pravidelně, ulevit své samotě.

Zima se chýlila ke konci a za některých dní bylo skoro ve vzduchu cítit jaro. První sluneční dni vytáhly ze země něco květin pro potěchu oka i duše a ke zvěstování blízkosti teplých dní.

Byla opět na cestě pozorovat lidi ve vsi. Cesta to byla docela dlouhá. Zabrala jí skoro půl dne. Pravidelně se tedy zastavovala na jednom místě v lese, kde mohutný kmen starého stromu byl rozeklán někdy v minulosti bleskem a vytvářel příjemnou skrýš k odpočinku.

V duchu přemýšlela, koho z vesničanů dnes uvidí. Sice je pozorovala pouze z dále, ale po tak dlouhé době jako by je už všechny znala.

Věděla, v kterém domě kolik mají dětí, komu vlci v zimě zadávali ovce i kdo si dává tajná dostaveníčka za vsí v olšovém hájku.

Už se zvedala z úkrytu k další cestě, když zaslechla slabý pláč malého dítěte.

Vylezla a přitáhla si kožešinový plášť blíž k tělu ve snaze se ochránit před zimou a stále ještě studeně foukajícím větrem. Vydala se velmi obezřetně za tím zvukem. Po pár metrech zahlédla opodál v houští postavu skloněnou nad malým balíčkem. Stáhla si kapuci ještě víc přes hlavu, aby jí nebylo vidět do tváře a pomalu se přibližovala. Hlavou se jí honila spousta myšlenek, žel žádná vysvětlující to, co viděla, ji nenapadala.

Najednou se klečící postava otočila, zaslechnouc křupání suchých větviček pod jejími kroky.

Viděla vyděšenou tvář jednoho vesnického děvčete. Děvče chytlo balíček u svých nohou, vstalo a rozhlíželo se kolem, jako by se chtělo dát na útěk.

Gillian se zastavila a natáhla ruku k děvčeti. Určitě bylo ještě o pár let mladší než ona sama. Skoro ještě dítě.

„Neboj se, prosím, stůj. Nechci ti ublížit.“

Dívka se dívala na Gillian podezřívavě.

„Kdo jsi?“

„Jen tudy procházím za svou rodinou,“ nic lepšího Gillian nenapadlo.

„Co děláš takhle hluboko v lese s malým dítětem? Mohu ti nějak pomoci?“

Na okamžik bylo vidět na děvčeti úlevu, vzápětí jí opět ramena strnula v napětí.

„Nám nikdo nepomůže.“

Dívka rezignovaně sklonila hlavu k dítěti, jež nepřestávalo poplakávat, a sama se rozeštkala.

„Nebreč,“ potichu k ní promlouvala Gillian, „pověz, co se ti stalo, třeba mohu pomoci.“

Došla až k dívce a položila jí ruku na ramena.

Ta se opět svezla na zem a mezi vzlyky ze sebe vyrážela: „Musím ho tu nechat! Otec mi nařídil bratříčka sem odnést, aby si ho les vzal!“

Gillian poklekla vedle plačící dívky.

„Co se stalo, přece nemůže být tak krutý?“ snažila se na dívku mluvit něžně, aby se upokojila.

Byl zde drsný kraj plný hrubých mravů, tvrdých mužů i žen uvyklých zdejšímu podnebí, ale své děti milovali a chránili své rodiny. Proto moc nerozuměla dívčíným slovům. Co by to mohlo být za otce rozhodujícím o osudu svého syna takovým způsobem? Jemně vybídla dívku k pokračování.

Děvče otřelo nos do dlouhého rukávu.

„Na podzim nám horečka vzala matku a bráška je mrzák. Je nás šest dětí a otec nás nedokáže všechny uživit. Já se snažím mu pomáhat, jsem nejstarší, ale pořád máme nedostatek. Prý z něj stejně nevyroste syn, jaký by mu mohl na poli pomáhat. Jen bychom se o něj museli starat a bába, co ve vsi léčí, říká, že stejně se dospělosti nedožije. Mezi lesními duchy mu prý bude lépe!“

„Ukaž mi bratra, jak se jmenuje?“

Gillian si opatrně vzala dítě do náručí. Nemohlo být mu víc než pár měsíců. Chlapec přestal plakat a zvědavě si velkýma tmavě modrýma očima prohlížel Gillian.

„Tom, je to moc hodné batole, ale podívej,“ dívka odhrnula kožešinu, v níž bylo dítě zabalené, načež chlapec opět začal plakat zimou a objevily se jeho mírně pokřivené nožičky, kterými zuřivě kopal, „má špatné nohy. To nedokáže nikdo vyléčit.“

Gillian usilovně vzpomínala na vše, co jí matka učila. Děti s křivými končetinami, jež musí v dlouhých šatech skrývat. Mezi tím znovu prohlížela dítě, snažíc se nemyslet na jeho pláč. Ještě chvíličku maličká, říkala si v duchu... Musíš to chvíli vydržet.

Zdalo se jinak silné, i když trochu hubené. Nemělo modřiny, ani pohmatem na kostech jeho nožiček nezjistila nějakou hrubost nebo bouli, které by mohly křivost vysvětlit jako třeba zranění v minulosti.

Prohmatala mu hlavičku i žebra na hrudníku. Strčila mu prst do úst, tvrdé patro měl vysoko klenuté.

Dívka dítě zabalila a vzala si jej od Gillian zpět. Tom přestal plakat. Dívka na něj smutně hleděla a hladila jej po hlavičce.

„Kdy se tvůj bratr narodil?“

„Byly to dva úplňky Samhainem. Byl zdravý, ale měsíc nato maminka zemřela a po čase bylo vidět, že není jako ostatní děti.“

Dívka opět vzlykla: „Kupovali jsme pro něj medicíny i se modlili, ale kněz k nám chodí jen párkrát do roka.“

„Čím jste ho léčili?“

„Stará Sorcha, naše léčitelka, ho zaříkávala a dala mu do ko-lébky talisman a nařídila, abychom zavřeli okenice, by k němu nemohly zlé síly. A měli jsme chytit hada a z něj polévku uvařit. Nic nezabralo a my už nemáme nic.“

„Ještě mi pověz, jaké mléko mu dáváte?“

„Soused má kravku, tak její, ale to je dobré – všichni ho pijou.“
Dívka, zvedla oči ke Gillian: „Vážně myslíš, že bys mu uměla po-moci?“

„Ano, myslím, že ještě není vše ztraceno,“ Gillian se pousmála, „vezmi bratra domů, ale pozorně poslouchej, co musíš udělat.“

Děvče viselo Gillian na rtech.

„Udělám, co řekneš, ale já nemám, co bych ti za to dala!“

„Počkej, upokoj se, ničeho nežádám, jen abys dodržela úplně všechno, co ti poradím. Nejprve mu přestaňte dávat kravské mléko. Lepší bude ovčí, ale k tomu ti dám ještě tyto bylinky.“

Gillian zašátrala v útrokách svého kožešinového pláště a vyn-dala malý hadrový pytlík převázaný režným provázkem.

„Dělej mu dvakrát denně trochu nápoje. Převařenou vodou přelij vždy malinké množství, toto by ti mělo nějakou dobu vy-stačit.“

Gillian se zarazila.

„Jak se vlastně jmenuješ?“

„Och, Aneira, paní.“

„Aneiro, tedy, žádné kravské mléko, tvůj bratr musí být co nejvíce na slunci, otevřete okenice, a když to bude jen trochu možné, rozbal ho z pokrývek, nastav slunečním paprskům, ale tak, aby neprochladi. Tolikrát denně, kolikrát se ti to podaří. Ještě

ti dám tady trochu masti z měsíčku a kostivalu, tu mu vtírej do kůže. Den po dalším úplňku přijď pro další. Budeš to tu mít připravené. Nepomůže to hned, může to trvat i mnoho úplňků, než bude vidět, že je mu lépe, ale bude, uvidíš!“

Dívka horlivě kývala hlavou a tiskla k sobě bratra.

„Co mám říct otci, až mě bude hubovat, že jsem se vrátila i s ním?“

„Určitě bude rád, že o syna nepřijde. Jestli ne, popros ho, ať se o něj stará do příštího Samhaimu, a když i pak bude trvat na svém rozhodnutí, přineseš Toma sem, vezmu ho k sobě.“

„Jsi laskavá paní, jak ti mám vlastně říkat?“

„To není důležité, jen nezapomeň, jak se máš o bratra starat a teď už jdi domů.“

Dívka přikývla a měla se k odchodu. Ještě jednou se mezi stromy otočila zamávat neznámé, ale Gillian už byla pryč.

Ta byla schovaná ve svém úkrytu v kmeni stromu, tiskla se k němu zády a snažila uklidnit své rozjitřené city, které teď naplno propukly. Předtím se musela ovládat, aby přenesla sebejistotu na Aneiru, i když vnitřně cítila zodpovědnost za své rady ohledně toho malého dítěte a strach, co když to nepomůže, jak se zachová jejich otec, až se s malým vrátí, a i rozrušení, že po takové době mluvila s jiným člověkem.

Že chovala v náručí toho chlapce.

Znovu si v hlavě přehrávala celé setkání a hodnotila svůj úsudek ohledně léčby.

Došla k přesvědčení, že udělala dobře. Když nic jiného, dala malému i jeho rodině možnost ke zlepšení jeho nemoci. A když to nedopadne dobře, o Toma se postará sama.

Když si to všechno srovnala, její zrychlený puls se zklidnil. Zůstal jen dobrý pocit být užitečná i někomu jinému než jenom sobě.

Bylo to povznášející. Ještě chvíli seděla ve skrýši, než se sebrala k odchodu zpět do bažin. Dnes už ke vsi nepůjde. Byl to příliš silný zážitek.

Také musí ještě vymyslet, jak vylepšit směs na nápoj pro malého. To, co dala jeho sestře, byla pouze směs bylinek obecně posilujících tělo a on potřebuje něco lepšího.

Vzpomínkami na to setkání se zaobírala ještě dlouho poté.

Čas plynul a již třikrát nechala v lese balíček s léky pro to malé dítě.

Minula zima i jaro a Gillian se už ve svém domku v mokřinách necítila dobře.

Minulo jí osmnácte let, doba, kdy jiné dívky se dávno zaobírají svou rodinou, svými dětmi. Toužila po domově, po lidech, chyběla jí i Mary, která už nepřišla a měla strach, co se s ní stalo. Jen doufala, že je v pořádku.

Všechno ji to táhlo pryč od osamělého života. Cítila, že nastal čas udělat další krok.

Sbalila si své nejnnutnější potřeby a rozhodla se jít dál, najít nějakou ves, kde by ji lidé přijali a kde by mohla aspoň na čas žít.

Pořád měla strach, že by ji Bearachmohl stále hledat. Přestože od chvíle, kdy utekla z hradu, vyrostla a získala ženské tvary, barva jejích vlasů byla bohužel stále tak výrazná a nezaměnitelná, že by ji stále mohl někdo poznat.

Před odchodem si tedy vlasy obarvila na černo směsí z popele pelyňku a včelího vosku, aby získaly tmavě hnědou, skoro černou

barvu. Ruce a obličej opláchla odvarem z ořechových slupek, tak získala její plet' tmavý nádech a proměna byla dokonána.

Zkusila i trochu shrbenou loudavou chůzi. Musela se sama pro sebe zasmát. Ošklivější děvče abys pohledal. Děvče, no, teď vypadala spíš jako stará, ošklivá, kulhavá panna. Bearach by o ní pohledem ani nezavadil. Natož aby k ní vysílal chlípné pohledy jako na hradě.

Chaloupku zavřela, co nemohla vzít s sebou, zakopala zabalené opodál, i záhonek zaházela klestím, aby nic nepřipomínalo, že tu kdy byla. Počkala, až se zešeří, chtěla cestovat hlavně v noci.

Odešla bez ohlédnutí.

Cestou se ještě chtěla zastavit na místě, kde slíbila nechat další léky pro malého Toma, na něhož nezapomínala. Úplněk bude již brzo. Vždy tam balíček nechávala s předstihem, aby se s nikým nepotkala. Bude tomu tak i tentokrát. Pak půjde dál na východ až k pohraničním kopcům, tam snad najde lidi, kteří ji přijmou. Když to nepůjde, snad se jí podaří dojít až k matčině sestře, jež je ženou vládce Piktských království. Ta jí jistě ochranu poskytne.

Byla to cesta na mnoho dní. To však nevadilo, vlastně se už těšila.

O to větší překvapení ji čekalo u vykotlaného stromu. V jehličí tam ležela schoulená spící postava.

Šla pomalu blíž.

„Aneiro,“ Gillian k ní poklekla a probudila ji, „co tu děláš?“

Dívka otevřela oči a mdle se usmála.

„Díky bohům.“

Ztěžka se posadila. Ač byla teplá letní noc, Aneira se třásla a její oči měly skelný pohled.

„Čekám tu na tebe, paní, musíš nám opět pomoci. Tomovi je lépe, ale otec i dvě mé sestry stejně jako mnoho lidí v mé vesnici

trpí horečkou. Naše léčitelka i pár dalších na tu horkost již zemřelo a mám strach...“ Oči se jí zalily slzami.

Gillian jí zastavila: „Nemůžu k vám jít, nepatřím do tohoto kraje. Mohu ti poradit co dělat, ale...“

„Ne, to nestačí, sama už nebudu dlouho živa, cítím to, myslím, že už ani nevstanu, ale musíš pomoci otci a sestrám, prosím!“

„Ale jak bych mohla tam jít, jsem pro všechny cizí, stejně nebudou mých rad dbát, musíš se vzchopit.“

„Nezvládnou to, paní. Otcí jsem prozradila, jak jsem tě tenkrát potkala v lese. Měl strach, že jsi zlý duch lesa, ale já se nedala a udělala všechno, co jsi mi poradila. Modlila jsem se k tobě a ono to vyšlo!“ vyslala ke Gillian napůl vděčný, napůl vítězný úsměv.

„Nejsem žádný duch, jsem jen žena, co jí vzali všechny blízké a nemá kam jít,“ chmurně vyřkla Gillian a vzápětí si uvědomila, že tím popřela lež, co Aneira při prvním setkání řekla.

Ta si toho vůbec nepovšimla. Zřejmě na to zapoměla.

„Otec na tebe čeká, ví, že jsem pro tebe šla, prosím...“

Gillian se rozhodla. Nikdy nebyla zbabělá a odmítnout pomoc lidem, kterým by pomoci mohla, to jí matka neučila.

„Půjdu, ale ty půjdeš se mou!“

Rozhodně pomohla dívce vstát. Opravdu byla velice slabá.

„Nech mě tu, já už nikam nejdu, je tu tak hezky...“

Oči se dívce zavíraly a chtěla se opět sesunout k zemi.

„Zvládneš to. Musíš mi ukázat cestu,“ podepřela ji a vykročila směrem ke vsi, „říkala jsi, že otec čeká. Nebude rád, když nedodržíš slib, který jsi mu dala, že mne přivedeš!“

Aneira se odhodlaně postavila a podpírána Gillian se vydala ke vsi.

Cesta jim trvala nekonečnou dobu. Mnohokrát musely zastavit k odpočinku a Aneira ubývalo sil.

Dorazily k louce nad vsí ještě před svítáním. Zastavily se na okamžik, aby se vydýchaly.

„Je to tam pod kopcem, ta malá chalupa u potoka.“

„Tak jsme to zvládly, vidíš, už jen pár kroků a budeš doma.“

Neviděny došly až ke stavení. Bylo v dost špatném stavu, ale to byla většina obydlí v osadě.

Gillian se nadechla a otevřela dveře, když se jí Aneira tak vyčerpaná nočním pochodem svezla do náručí. Ještěže byla tak malá a hubená, jinak by ji snad povalila.

„Kdo to je?“ ozvalo se z temné místnosti zároveň s dupáním spousty nohou.

„Vedu vám domů Aneiru, je velmi nemocná, potřebuje si lehnout.“

V sednici někdo rozsvítil svíci a Gillian hleděla do špinavých tváří dvou dětí. Jedno zavřelo dveře, těžko říct, zda chlapec či dívka, jak bylo špinavé a střapaté vlásky mu padaly do čela.

„Aneiro to jsi ty?“ z druhé místnosti, do které neviděla, se ozval podle hlasu jistě její otec.

„Ne, ale je tu se mnou, jen ji potřebuji uložit.“

To už ji to starší z dětí, hoch, posunkem nasměrovalo k velkému lůžku na zemi v místnosti, kde ležela i dvě děvčátka. Jistě sloužilo jako postel pro všechny sourozence. S jeho pomocí Aneiru uložila a přešla do druhé místnosti, odkud se předtím ozýval její otec. Děcka, co neležela, ji následovala.

„Pojď dál, paní, ty jsi ta, co o ní moje dcera bez ustání mluví? Přišlas nám pomoci? Aneira je přesvědčená že máš moc nás té hrozné nemoci zbavit,“ unaven tolika slovy se odmlčel. Oči měl stále zavřené a po celém těle třásl, přestože byl zakryt dekou z ovčích kůží.

Gillian si ho prohlížela. Bylo těžké určit, kolik mu je let, asi nebyl tak stár, přesto se mu tvrdá práce a starosti vepsaly do tváří, až vypadal skoro jako stařec.

Přišla blíž k jeho lůžku a položila mu dlaň na čelo, které sálalo žárem. Jeho dech byl přerývaný.

„Zkusím to, ale nemohu tu dlouho zůstat. Věz však, že nemám žádnou zvláštní moc, jen znám bylinky, co mě je matka učila.“

Muž otevřel oči, měl je naštěstí jasnější než jeho dcera.

„Jsi tak mladá, naše léčitelka Sorcha měla o mnoho víc zim, přesto byla jednou z prvních, kdo té horečce podlehl. Jak bys mohla pomoci...“

„Ukážu tvým dětem, jak uvařit léčivý nápoj a udělat mast, která vám jistě pomůže, a pak půjdu svou cestou.“

„Spěcháš za rodinou, vid’?“

„Nemám nikoho, ale odejít budu muset.“

„Tak prosím, zůstaň tu pár dní, než se mi udělá trochu lépe, dokážeš-li to. Budu ti vděčný.“

Zdálo se, že opět usnul trhaným spánkem.

Gillian se znovu ohlédla pozorněji po dětech, které ji zkoumavě pozorovaly. Nemohla jim odmítnout pomoc. Jen netušila, jak lidem ve vsi vysvětlí svou přítomnost. No, to vyřeší později. Jak se říká, ten potok překročím, až k němu dojdu.

Znovu se vrátila v myšlenkách k dětem. Zřejmě oba byli chlapi, jeden vytáhlejší hoch něco přes deset let a druhý asi šestileté dítě. Oba však vypadali až na tu spoustu špíny zdraví a příznaky horečky na nich nespatovala.

„Tak to vypadá, že tu s vámi nějakou dobu budu, než se vašemu tatínkovi a sestřám udělá dobře.“

Pokusila se na ně usmát. Nijak nereagovali. Pochopila, že musí začít jednat.

„Jak se jmenujete?“

„Niall a bráška je Ronn,“ osmělil se ten starší.

„Takže chlapi, říkejte mi Lily. Začíná svítat, vezměte si, jestli máte, chléb k snědku a pak chci, abyste našli v okolí vrbu, nařezali deset jejích mladých prutů a hned je přinesli. Rozumíte mi? Já se zatím podívám na vaše sestry.“

Kluci se po sobě podívali, pak vzali každý do ruky kousek chleba a vyběhli ze dveří.

Gillian si položila na nízkou lavici svůj vak, uvázala si šál na hlavu, aby jí vlasy byť spletené do copu nepadaly do tváře a šla zkontrolovat dívky.

Všechny je prohlédla. Až na Aneiru byly vzhůru a naštěstí neměly zimnici, což bylo dobře. Oběma bylo kolem deseti let a jedna se na ni dokonce usmála. S radostí jí úsměv opětovala.

Ještě zkontrolovala v košíku spícího Toma, který vypadal jako zázrakem horečkou nepostižen, možná i díky nápoji, co mu posílala.

Honem našla pár hadrů, vybrala ty čistější a namočila je do studené vody z vědra, co stálo u ohniště.

Děvčatům vysvětlila, co se chystá udělat, obvázala jim ruce a nohy a přikryla je dekou. Aneira si celou proceduru vůbec neuvědomovala. Gillian o ni měla opravdu strach.

Dala hned vařit vodu pro přípravu nápoje na snížení horečky a pak vyprat ty hadry. No, bude potřeba spousta vody. Pustila se do práce. Než se voda dovařila a zametla v sednici, dívky usnuly.

Naill s Ronnem přiběhli s proutky. Ukázala jim, jak z nich mají sundat kůru, mezitím našla trochu sádla, ze kterého později udělá masť, spolu s heřmánkem, mátou a řebříčkem.

Z vrbové kůry udělala celý džbán nálevu a po lžičkách ho podávala nemocným.

Chlapce poslala pro další dříví a vodu. Den minul, ani si pomalu nevšimla. Našla ve spíži ještě nějaké jídlo, ale vzala si jen trochu chleba a udělala pro sebe a pro hochy odvar z její oblíbené směsi maliníkových, ostružiníkových a jahodníkových listů.

Kluci pomáhali, co to šlo. Naučila je, jak vyměňovat studené zábaly i dělat prohřívací mast a přikládá jí jako zábal na hrud' nemocných. Její pacienti většinu toho dne i další dva následující prospali.

Mezitím vyprala všechno špinavé oblečení, co našla, hochy donutila se umýt, omyla i nemocné, jen na sebe zapomínala.

Ke sklonku třetího dne bylo vše čisté až na ni. Vypadala jako mouřenín, ve vlasech prach a vyčerpaná byla až běda.

Zásoba jídla, co byla ve spíži, už pomalu mizela. Sice udělala nějaké placky, ale ty brzo také dojdou. Neměla však čas to nyní řešit.

Jako první se udělalo lépe oběma děvčatům a čtvrtý den jim horečka konečně ustoupila. Obě se snažily dostat z lůžka a nebyly k zadržení. Nechala je tedy hlídat ohniště a krmit otce, jenž na tom byl také lépe. Jen Aneira jí dělala starosti. Sice se probírala na stále delší dobu, ale horečka neklesala.

Gillian uložila děti, zkontrolovala otce, sedla ke stolu a položila hlavu do dlaní. Potřebovala si už nutně odpočinout a toužila po koupeli.

Počkala, až všichni usnuli a vykradla z domu k potoku. Když minula poslední stíny chalup, držíc na prsou zmačkaný hadr na osušení, kráčela zvolna k potoku.

Měsíc krásně svítil a noc byla teplá. Tiše si prozpěvovala, moc se těšila na trochu samoty a klidu.

Kdo by to byl řekl, pomyslela si. Pro sebe se usmála. Pár dní mezi lidmi a už se těší na samotu. Když věděla, že za to může jen

neustálá starost a práce a že to tedy není tak docela pravda, potěšilo ji, že to byla vlastně myšlenka, kterou by asi jako jedna z vesničanek mohla a měla mít.

Když narazila na potok, vydala se proti jeho proudu blíž k lesu ve snaze najít nějaké kryté místo vhodné na koupání.

To už se usmívala i při broukání písničky. To by taky mohla mít i muže, co by si ji namlouval. Zasnila se... První, co ji napadlo, měl by mít sametový hlas jako teplý letní vánek navečer, aby objímal a hřál.

Přiblížila se místu, kde křoviska kolem potoka zhoustla. Rychle se svlékla a ponořila do chladné vody. Bylo to naprosto dokonalé. To je nádhera, jak chladná proudící voda hladí unavené údy a odnáší stejně unavené myšlenky. Ponořila i hlavu a chvíli si to vychutnávala. Pak mydlicí vydrbala celé tělo i vlasy. Znovu se ponořila k opláchnutí vlasů. Při vstávání prudce pohodila hlavou z předklonu do záklonu a sledovala, jak mokré vlasy rozstřelily v postříbřeném kruhu paprsky vody. Nádhera. Ještě párkrát to zopakovala. Roztočila se s rukama nad hlavou. Bylo to tak uvolňující, cítila se tak svobodná, žena.

Když se dost vyřádila, vylezla ven z vody a jen velmi nerada si opět dobarvila vlasy černou směsí. Obličej znovu nenatírala, díky koupeli sice některá místa vybledla, ale ořechová barva jen tak nepustí, na to je třeba několikero mytí. Lehla na břeh na záda, rozprostřela si vlasy kolem hlavy a jednu ruku nechala pod hlavou. Druhou se lehce zakryla šaty, v dlani svírala svůj kožený váček.

Dívala se na hvězdy a poslouchala to ticho narušované jen zvuky lesa, cvrčků, bublání potoka a dusotem koňských kopyt.

Moment. Kůň?

Zprudka se posadila. Myšlenky na pohodu se jí v okamžiku vytratily. Honem se ustrojila a hledala úkryt.

Kdo to k čertu může být?

Při troše štěstí je to jen utržený kůň a není se čeho obávat.

No, štěstí bylo míň, než by chtěla, a nejen že měl jezdce, ale dokonce zastavili na kraji houštiny. Moc dobře je neviděla. Jezdec sesedl a nechal koně napít. Vytáhl z tašky u sedla nějaké jídlo, párkrát ukousl a pak zbytek zahodil. Něco si pro sebe povídal, ale byla příliš daleko, aby ho mohla slyšet. Doufala, že sedne na koně a zase pěkně fofrem odcválá a ona bude moci jít zpátky do vsi. Euforická a bezstarostná nálada ji úplně přešla.

Člověk u potoka podle občasných odfrknutí zrovna nadšením také nesršel. Chodil po břehu potoka sem a tam. Nejdřív si myslela, že se jí to jen zdá, ale on si povídal se svým koněm!

Chtěla se pokusit odplazit, obejít ho a zmizet k vesnici, ale byla zvědavá, co je to za člověka, který vede evidentně soukromý rozhovor s koněm. Musela se pousmát.

Připlazila se ještě blíž na doslech. Teď už si je mohla oba prohlédnout. Opravdu to nebyl nikdo z vesnice, ale zdálo se, že ani nikdo, koho by znala z hradu. Muž měl velmi neurčitý oděv tmavých barev. Postavou se nezdál nijak výjimečný. Ale jeho kůň. To bylo zvíře. Byl mohutného čtvercového rámce, tmavé lesklé srsti. I když tak robustní se silnýma nohama, což by naznačovalo chladnou krev, měl ušlechtilou suchou stavbu hlavy. Ale co bylo nejzvláštnější, byla jeho hříva, hustá, vlnitá, padající koni až na plece. Rousy na nohách zakrývaly úplně kopyta. Vypadal jako jeden z Treverů, plemene vzniklého zkřížením hbitých koní galských a těžkých koní germánských. Tito koně byli téměř legendou. Ve stájích jejího otce nebyl žádný jako tento.